

сваког закачила само да исприча штогод о својим студијама у Даблину: »Ви, клинци, уопште немате појма шта је то прави факс«, били су још сви тамо. Студенти су се (и то опет девојке) попут мачака луталица сагињали и чешали иза ушију.

А онда се нешто заиста догодило. Мислио сам да сам једног поподнева видео професора Џепсона како, са групом од пет — шест људи, седи удобно заваљен на гајбама за воће под дрветом. Имајући пред собом слику једног од старијих из групе, који се већ месецима вукао по кампусу, почео је да се преобраћа у њега и то му је пристајало више него младима који су, у жељи да опонашају оне тамо доле, на себе качили силне драгулије. Потом сам га видео још једном и тада је са њим био др Хајмрат са филозофије, баш у тренутку кад је повлачио из флаше (ако би ико тражио примерак социјално одбаченог онда би засигурно могао да га нађе на тој катедри). А нисам ни био сам, тај други пут био сам са другом који је видео исто што и ја. Нас двојица смо били једини који су поверовали једном студенту да је скоро нагазио на Бела, старијег професора математике, у жбуњу са једном од оне три жене; Белова беллава глава је засијала баш у прави час, као знак упозорења. Други су причали да су виђали Корта како се свађа с једним од људи; увек је долазило до туче кад су окупљени, попивши сво вино, прелазили на дрогу. Наравно, Корт су, у његовој научној лабораторији, биле доступне све могуће врсте чистог алкохола, сви су га видели тамо доле, често; био је то Корт, тачно, нема шансе да смо га помешали са неким, а еуфорија праћена агесијом коју изазива дрога, приметно је расла током наредних недеља у отвореном простору котерије. Писмени које су студенти математике радили нису били прегледани на време; Белова секретарица никога није спајала с његовом канцеларијом изговарајући се да тек што је изашао. Џепсон, професор Џепсон, који није имао само интернационалну репутацију као нуклеарни физичар већ су га и студенти дубоко поштовали као једног од људи са факултета кам се могло веровати да ће се увек заложити за студентска права против било каквих ауторитета, наш стари проф, просвећени стари чика, ишао је ходником раскопчан, флекав, са проширеним зеницама које нису примећивале студенте који се склањају у страну да га пропусте.

Било је смеха и шала на рачун других чланова факултета, али није нико коментарисао професор Џепсона, ништа, баш ништа. И што су икакве гласине о њему угушиване, то су се све више шириле приче о другима, и не само приче већ и чињенице. Било је говора да је и сам про- ректор виђен тамо доле како седи с њима око ватре али могуће да је то радио и у жељи да их уразуми, да им чак и ласка својим уваженим присуством, да би тако могао да реши целу ситуацију. Хајмрат је требао бити с њим, и Бестер са веронауком, и Френклин—Тарнер са енглеског али, Френклин—Тарнер је већ увелико висио с њима тамо доле и било како било тај снос који је некад тајно цугао, измилео је напоље на хладноћу, немајући више ни једну истанчану идеју о строгом расном подвајању људи. Ето!

А то је професорица Русо сада ишла тамо доле није била гласина већ чиста истина. Минерва Русо, класичарка, млада и недодирљива, као једна од оних предивних створења које мушкарци не могу поседовати, која би једино могла бити плен располодног бика, у њу би могао продриети само снежно бели пенис — врат лабуца. Ми мушки смо, посматрајући је, разумели све, шта је значило наслађивати се очима, али никада нисмо размисљали шта би смо могли открити под њеном одећом, нешто што би изазвало снажније сексуално страхопоштовање, можда унутрашњост бисерне шкољке која се листа попут крљушти. Да, Русоова је била привучена. Седела је тамо доле пијући из њихове прљаве флаше док су јој масни прсти једног од њих, с прљавим ноктима, миловали врат. Русоова је чула њихово мамљење, сваше и гласове пијане и заплетене, како дозивају и постала је још једна жена поред оне три неопране. Гледали смо је како се чеше када би се, мада нередовно, појављивала да нам предаје грчку поезију. Да ли је с њима делила и њихове вашке?

И тек гледајући њу постали смо свесни присуства тих људи, тамо доле. Мешали су се одвратност и жаљење; стара је белкиња отекнутих стопала била удружена с црнцимама док су мушкарци насртали на њих у параноичној опседнутости преваром — неких мајки, супруга или љубавница које су се, као нити прошлости, утапале у флаше — или је проклињала своје црне сестре кад би се која гребала о њих за пикавац последње цигарете или се качила на оног који би се свиђао белој сестри; ипак, и њу је као

и друге две ово сестринство штитило од ужасних потреса и удараца које су примале. Смрад гомиле ђубрета у ком су живели ширио се кроз библиотеке као какав подсетник да нам неке више функције могу припадати, али и ми морамо обављати све оне ниже, баш као и ти јадници који су нас нагнали да запушавамо носеве. Избацивање измета није била тек безначајна радња већ само једна од коби људског тела. Били су ружни, тамо доле на трибинама и под жбуњем, пуни крпеља и посути болестима, у сталном одбијању осталих, нико није знао како су закачили те болештине, ни како се оне преносе; дои гола су излагали своја црносива и ужарена бела лица, потискујући стид јер просе, али с довољно живог поноса да могу рећи: »Не једем спљачине«, ослањајући се на насиље, јер за миран живот нису имали услова, лепећи се за оне који су им претили, осећајући ту грубост једином преосталом везом са светом. Језа од тога али и слобода при том — без дужности, оцењивања, тестова знања, надања у иметак, радости и јада везаних за љубавнике, децу, новац, дугове. Без циљева и губитака. Било је у нама и зависти и страха док смо их гледали тамо доле — Бестера, Френклина—Тарнера, Хајмрата и друге, и Русоову како сваки пут кад ухвати наш поглед изиграва богињу, али сада је била исувише прљавица да би улогу одиграла како треба. Џепсон, наш Џепсон, све у шта смо могли веровати из Света Старих људи, пролазио је не примећујући нас.

А онда су једног дана једноставно нестали. Исчезнули. Баштовани су почистили полуване флаше и отрцане простирке. Вубре су помешали с хемикалијама и разасули га по свим цветним оазама кампуса. Проректор се никада није прикључио погребљеним леђима оних тамо доле, окупљеним око дроге и флаше, био је вечито заштићен својом канцеларијом. Старачке боре око Хајмратових уста нису га охрабривале довољно да се усуди да пита студенте зашто тако пије у њега. Минерва је седела пред нама и на свој посебан начин упирали јагодице прстију једне о друге тако да јој је једна шака деловала као одраз друге у огледалу. Џепсоново старо, свињско чекињаво, ухо сада је мирно подносило шепуреница говорника на семинарима.

Напутили су просторе испод жбуња и иза трибина или је неко нашао начина да их се реши преко ноћи, да их пошаље негде другде.

С енглеског:

Наташа Милићевих

LECTOR IN FABULA

Миљурко Вукадиновић

СЛУЧАЈ »МЛЕКО« (»БЕЛА ГОШЋА«) ЈОШ ЈЕДАРЕД ИЛИ БЕСОМУЧНО ЧЕШЉАЊЕ П. К.

за Јовицу Аћина и нас овде

У четвртак (заклопити четвртак) однео сам директно у Резиденцију 4 боце са белим јефтиним затварачима.

Кажем директно јер је Д. П. (Дежурни Дресирани Дуговрати итд. Полицајца) био нерасположен (преподневно нерасположење) да преузме флаше. Кажем флаше јер су заиста боце. . .

Оставио сам дакле боце у Р. оставивши при том (одвојено или заједно и оно што иде уз то: 200.

Кад следеће јутро освануло, наредим се како доликује, заложим штогод, подложим. . . и до- лијем уље на. . . па директно у Рез.

Боце, ах боце — беле се као беле лале!

Покупим их, конвенционално али не сасвим хладно захвалим и здимим. Дим се још није развио а ја ти сподобијем прву боцу па је истресем у већ загрејану шерпу са ноктом воде на дну.

Кад нокат би ошурен (?) млачна белина се згичи (као стрина!) у шерпи а ја се згурих помно пратећи даљи развој ситуације.

Тачно: белу сапуницу спрао сам са гломазног послужавника итд.

Тачније: док се та ствар крчкала ја сам бистрио (можда мутно)

Поетику кривотворења.

Најтачније: чешљао сам П. К.

Напоследку ствар са боцом се овако разреши: добили смо непланирано уместо варенике сир на чије пословичне шуљбине нисмо рачунали. Дим се још не развио а ја ти нову боцу сручим у већ прегрејану шерпу где је нокат воде већ достигао кључ.

Млечна белина се згичи а ја се згурих помно мутећи (можда бистрећи) даљи развој ситуације.

Напоследку ствар са боцом се овако сврши: уместо варенике би нама неприлике — сирчина на чије пословичне шуљбине нисам рачуно. И преостале боце ливидирамо на исти начин са

неотклоњивом шупљикавом последицом, па се- досмо да већемо о ономе што нас је задесило. »Штрого поверљиво«: лако поверљиво; млеко би и оста мислена именица доброг дела попула- ције.

— а лешер?!

Најпосле неке ствари остају без одговора за- кључујем ову ствар помно мотрећи на бројне пукотине (у причи и шире) и душевне амбисе на које нисмо рачунали. . .

Тачно: бесомучно сам чешљао П. К. раз- мишљајући о неухватљивости беле гошће и о ухватљивости Кризе. . .

КОМЕ ШАЉЕМ СВОЈУ КЊИЖЕВНУ РИБУ

Човечја рибица

Франа П., захваљујем

Што је упецао рибу на многим рекама, морима и језерима — све је глупо. Могао је и у соби пе- цати повремено извлачећи из ноћног суда кон- чич свеже, калпицу нечега. Рибу са СВО- ЈИМ ЛИКОМ.

Од истог аутора

Све сам своје књиге (туце и тим Њих) што живе што фотокопирани, са посветом на живим примерцима, са ничим на неживим примерци-

ма, савезао у клизави свежањ (песак?!), и црвеним концем притего својски па тајним каналом (време развијене канализације) послао на ноге и на нож (обилна оштрица) Новци Петковићу који има такве читалачке компетенције као наш вођа Румениге у свом суженом атару. . .

Негде на релу сна (риба сна зна да смрди од репа) усних да је Т. К. (тајни канал) прорацио, да је Н. П. примио моју несвакидашњу књижевну пошиљку, сео за рапави сто, отворио маститионицу — и није стигао да покрмачи извесне крхке лелујаје прозне израђевине већ је сместа умро.

ЕНГЛЕСКА ЖЕНСКА ПОЕЗИЈА

СЈУ МЕЈ

КУЋА

Кућа је ноћу мајушна и плава,
треба јој небе: дрхти
Прозори су као кожа бубња
Волела бих да си овде.
Волела бих да си на путу овамо
у аутомобилу што пролази крај уличних светиљки
са играма светла и сенки на твојем лицу
и буком која врви као молекули
твоје руке опуштене на волану
знају те у душу
певуше мелодију благости.
Онда би ти био овде,
баш овде.
А кућа би постала ружичаста и осветљена
и у њој би било тихо
бубњевци би умукли, дрхтања би нестало.

С енглеског: Владислава Гордић

СЈУ МЕЈ (1955) пише песме и кратке приче, углавном објављиване по зборницима феминистичке поезије. Учествоје у раду многих списатељских радионица.

Не стигох честито да се исплачем кад се риба сна још једном праћу и ја голорук у туђини ухватити неухватљивог (делимично) себе како своју књижевну рибу шаљем на дужном Јовицу Аћину. . .

СПОРТСКИ ЖИВОТ У ДИКТАТОРСКЕ ДАНЕ

● Најближим диктаторима
»Види шта можеш да урадиш за Друга.
Ако можеш да га намамиш у кутлану, преживећемо овај дан«
(Из једне непријатне Књиге)

(1) Потегач

Из Титових телевизорских казивања понекад нехотице, као што густа ноћ застире природу (или обрнуто), извири и по који какав такав реп. — **прича без репа је неприча!**
— **неприча, хм!**

У срцу испричане касарне би куглана без које официрима не би разоноде: њих не повезује врлина већ кугла!

Разуме се да је неко морао бити задужен да враћа и поставља кегле официрине су само дрешиле кесу а за ту Нуду (Незахвалну Дужност) нашле су младог каплара Броза коме је та незахвалност поверена. Јошка је, како сазнајемо из неколико замућених извора, са извесним аустријским поручником повезао опредељујући се још као млад и зелен за један врло примитиван и прост »режим обмане«, режим који рачуна на танак конач, на једну нит која повезује све кегле у часу кад их поставља.

— тако се штеди »снага интелекта и мужевност«!

Тако се, као по неком унутрашњем диктату, кад би аутор. закотрљао или просто заврљачио куглу (можемо да је упоредимо са. . . не можемо!) и она улетела међу згрануте (?) кегле, Броз би (ко би други?!), из дебелог заклона (ДеБе), у класичној улози савременог »ружног патуљка«

(?!), зналачки повукао **преплаћени крај дискретног конца.**

То је пор. ау. подизало у небеса а његове противнике прикивало за неотклоњиво пријави под касарнске куглане.

Сваки пр. хитац, уз дискретно а беспрекорно функционисање »режима обмане«, био је »успешна« и доносио му је све веће своте од љутих противника.

И Броз је, посве разумљиво, као и сваки почетник **потегач** добијао извесан договорени

део, свотицу са којом је могао да се даље усавршава у којечему.

Каплар је, истину за вољу, после неког доба (ледеог, социјалистичког, каменог?) уловљен да вара.

Но, шта мари (којој М.?!), због тога варка није била изгубила своју моћ у причи.

ЈА наводи да је Тиле ту згоду причао опуштено, с нехотичним осмехом с благом носталгијом према својим младалачким данима, заносима и досеткама, и готов се чинило да још, пред камерама, после толико масних година, трза некадашњу нит, а кегле само падају, фигуре се преврћу и нестају подно Његових ногу. . .

(2) Од »Хајде да бацимо коју куглу« до »Хајдемо у подрум«

»Хајде да бацимо коју куглу«, позва ме Чаушеску и крену ка куглани. Тог дана ме је лако побеђивао; био је више но машина за млевење, био је страхан као мекика. . .

Ако би му се којим случајем кугла откотрљала у бочни канал (рукавац за непредвиђено), оптужио би најближег телохранитеља који је уживао у игри да се није дискретно радовао већ је смишљено испуштао некакав измишљени звук или је, пак, поново бацао куглу. Ако бих ја некако срушио свих десет кегли, он би хронично тврдио да сам негде погрешно и терао ме је да поновим бацање. Победнички расположен Чаушеску је најзад стао када се уморио. »Хајдемо у подрум«, предложио је.

(3) Сваки Американац може да се купи

Сваки читалац има свог диктатора. У то Вас даље не бих увлачио али, ако то прочитате и примите као пропозицију (или штогод слично) стићи ћете до ш. табле

— не до **шаљиве** т. већ до шаховске табле.

(. . .)
Шах је нешто као фолклор или као патриотска обавеза,

као контакт између страних дипломата и домаћих дисидената;
шашава игра стрепње и неизвесност која диктатора разгаљује. . .

(. . .)
Има партија које су отишле у какав Такав заборав.

Неке је прогутало исто(ријски) мрак итд. Партија о којој је реч играла се у неком делимичном државничко-диктаторском интервенци: чак и у градном ваздуху над Даласом. . .

(. . .)
У једној непријатној књизи, у једној књизи за коју ме упркос свему, са свих страна (наводно и са лево) уверавају да је лажна тј. белетристичка итд. помиње се партија шаха коју је **комишијски диктатор**, у крвавој завршници, играо са једним од Високих али подређених и послушних све до претпоследњег момента. . .

Не постоји фотографија која би допустила да се и наше око укључи ретрактивно/ретроспективно у игру.

Неможемо се (одвојено или заједно?) изборити за неку врсту непосредног укључења у партију која нас мучи.

Ослушкивањем или читавањем као виљушком и ножем вероватно се барем можемо острвити на **партијске мрвице**. . .

Ореол непобедивости зна се чију главу може или мора да краси или кваси.

— зашто ореоли не би били течни?!

Противник (и о Њему је реч) није просто или **проширено заморче** већ професионално заморче које, по дефиницији, мора да симулира одговарајући строго контролисани и **вишенаменски отпор** (в. отпорност материјала и кртост појединачца).

. . . Подсећам да се све најпре одиграва у акустички »безбедној« просторији званој »мехур«.

А напољу чекају државничка посла. Благо речено напољу је падала језива киша и народ је био покисао ко миш. . .

Пат или Мат и не чује се Отуд никаква блесав демократска бука. . .

(. . .)
Шах је нешто као полустриптиз: полутка је на табли, полутка је у голој глави а ресто у ваздуху.

(. . .)
За то време, на делимично безбедном месту, комунисти крадом једу посве просечне остриге смишљајући разне крволочности и ситне и крупне гадости на које ће се СиНа (Ситна Номенклатура) већ упецати. . .

Док је најотменији комунистички вођа размишљао

- моралу о својих тајних агената,
- тајном кабинету са седам телефона,
- скупом одржавању комунизма ународном животу,
- томе како прислушкивати цео народ,
- људима партије у канцама девојчуре,
- тајни која буди или успављује ужас,
- грађанима за једнократну употребу,
- тихим а јефтиним средствима за ућуткивање критичара,
- бријачима за једнократну употребу,
- исплативости дисидената,
- томе како направити најотменијег комунистичког вођу играоје шах.

Био је дакле расејан као играч, толико расејан да је понекад дискретно повлачио и по два потеза одједаред не разбијајући главну ковању стратегије или проучавању противника. . .

Могуће је да је пристајао на привремене жртве али једна ствар остаје у сенци: питање секунданата и суфлера није решено. Ко диктира комишијском диктатору потезе који воде ка циљу у који се не сумња?!

Да, не чека прилике и не »лови грешке« већ немилосрдно »једе« и »кажњава« и најмању несмотреност.

— **Па наравно Д. је без Г.!**

— **Г. (вероватно Грешка!)**

Противник се дакле компромитује и »слаби« и »троши« да би на крају, у часу кад се некако сунце раба над Даласом, од Њега остала само сенка која нема снаге, на уласку у тзв. амерички дан, да зада прави противудар.

Стиче се утисак да се Диктатор понашао као да Га никад неће стићи и бар делимично прогутати седмоглава (?) а караткорочна аждага из РиБа (Ривалског Блока).

□ □ □